

Digitales Brandenburg

hosted by **Universitätsbibliothek Potsdam**

dereḳ ḥayim

Horovits, Yeshayah

zolqiew, 1802

אשנ תשרפ

[urn:nbn:de:kobv:517-vlib-11744](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:kobv:517-vlib-11744)

בין האוי להאי • אלא כאן בזמנא דישראל בראן בארעא קדיש
באן בזמנא דישראל בראן בארעא אחרת • ד"א עצדו את ה' ביראם
לא כ"י בזמנא דאיהי בגלות' זיני עממיא • א"ר יהודה ובה כחיב
כי בשמחה תללו ודא היא ב"י כיון דאמר תללו מן גלות' הוא ואקרי
בשמחה • א"ל ודאי הכי הוא דכל זמנא דאיהי בגלות' וטכיבת
לעפר' לא אקרי שמחה עד דקב"ה ייתי לגבם ויוקיס לה מעפרי'
ויוקיס לה מעפרי מעפרי וגו' • קומי אורי וגו' • ויתחברון כחלא
ויוקיס לה מעפרי' כדון חדות' אקרי חדות' דכלא וכדון
בשמחה תללו ודאי כדון כמה חילין יפקון לקבלה דמטרוניהא
לחדוות' דהלולא דמלכא כד"א ההרים והגבעות יפלתו וגו' וכחיב
כי סולך לפניכם ה' ומאספכם וגו' :

פרשת נשא

וישלחו

מן המחנה וגו' ר"ל ג' מחנות הם כו' הנם כחיב
וכי מחניך קדוש ופי' הזכר הקדוש דקאי ארמ"ט
איברים לאדם בנין גופו טיביו קדושים כן הרמו בשלוח טמאים • ויש
ג' מחנות • המחנה הא' הראש של אדם שבו כמות שהוא טורס
בשמחה ומשלח מן שם אפילו טומאה קלה כמו באמרו רבותינו
ז"ל קטש הרסורי עבירה מהעבירה • אחר כך מחנה שניה • הלז
שהוא חיות הגוף • והלז הוא שני להמוח ולריך להיותו לב טהור
ולז טוב • אח"כ מחנה ג' הוא הבטן וכליו שהוא מקום המאכל
ומקום מולאו והוא דבר מכוער מלדמה שהאדם הוא חומרי וא"א
לו להקיים בלי זה • מ"מ ישלח משם טומאה חמורה • דהיינו
שיחקקש במאכליו כל מה דאפכר • גם צניח הכסא הזכירו טיסי'
לנועה • והכל כדי לשלח הסומאח חמורה :

קה

מאתם וגו' ונתת אותם אל הלויים יש בכאן קושי גדול
לויים כאן דבר שמייהו כלא באוחו העה לא נבחרו
הלויים כי לא נבחרו עד שנמנו ישראל והמנין ר"י באחד לחדש השני
ואז אמר הקב"ה אך את מטה לוי לא תפקוד וגו' מנאכ בפני עלמין
ונבחר בהם וקדשם • וקרצן הנשיאים שם עגלוח לב וגו' הים
בחדש הראשון בר"ח ניסו כי קרצן נהפון הים בר"ח ניסין אלא
הענין הוא שכקב"ה רמו לחסה רצינו ע"ה שלעתיד יבחר בלויים
לעבודת המסכן והוא כמו פרשת ואתם הלום ויקחו אליך שמן וית

פֶּרֶשֶׁת שְׁלֵחַ נְשִׂא

פֶּר

ולא מ
ת"ח כל איני
ולא אבדן מ
ותלח כרווי
דמ פלנייא
באוריית'מו
דמטי לגבי
ווי דדא אה
עליה דהס
דבר נט אה
ידיה חלחא
בידייהו וד
עובדוי בש
ללא אשתק
לרגלוי וקד
דמתלסטן
עייקן לבו
כמה בני
חמאן ליה
היק יכול
אחלבש ב
ואי לאו ל
דכל בני
חבריא *
בגין דאמי
ואשתאיל
כדין הול
אסוותא
נט ובעי
פחה עי
זכדין הו
דבר נט
צכל שי
כד מט

זך וגו' שפירס"י לא באן מקום הליון רק שלעתיד ילוח אותו כ
סוף ש' אמור רק שעשה הוליעו מה שלריך להצין * כן הי' עני
בלויים שרמזו לו הקב"ה שלעתיד יבחרם * והטעם כדי שיכני
הלויים א"ע דהיינו שיחשורו ויטסרו ויקדשו כדי שיהיו מוכנים
לקבל הקדושה וע"ז שאמרו אדם מקדש עלמו מלמטה מעט
מקדשין אותו מלמעלה הרבה * והיו לריכין להכנה אף שהיו
מוכנים מיום הולדו כמו שאמרו רז"ל למוד סיה אוחו שצט להיות
נמנה מבטן כן יעקב אבינו קידם את לוי שלא ישא את ארצו
עכ"ז היו לריכין להכנה ראש כמה אדם לריך להכין עלמו חמור
שיחקלם מלמעלה :

(אִתָּא)

צוהר הקדוש * איס כי יפליא וגו' מאי כי יפליא
דאחפדס משאר בני עלמא לאחקדס' כגוונ'לעיל'
ולא שחכא עליה צעתי דבר נט אחי ל' אדכאה מדכין ליה * צר
נט דבעי לאחקלם מקדשין ליה ופרטי עליה קדושה דלעיל' קדושה
דאחקלם בה קב"ה * ר' אבא פתח לדוד ברכי נפשי את ה'
וכל קרבי את שם קדשו * כמה קית ליה לצד נט לאסתכלא
ולמנדע בצולחנ' דמאריה דהא בכל יומא ויומא כרנוזא קארי
ואמר על מחי פתאים האהבו פתיו וגו' שובו בנים שובדים ארפא
משובותיכם ולית מאן דירכין אורניה אורנית' קא מכרזא קמייסו
ולית מאן דיטגח * ת"ח בר נט אזיל בהאי עלמא וסוא חשיב
דדיליה סוא חריר ויטהאר בגויה לדרי דרין עד דאיסו אזיל בעלמ'
יהצין ליה בקולרא עד דאיסו יתיב דייקין ליה בקונפון עם שאר בני
דינא (קנפון פלומר דנין אותו עם שאר בני אדם המתאספים
צעדים) * אי אשחכח ליה סניגור' הא אשתחוב מן דינא סה"ד
אם יש עליו מלאך מליץ אחד מני אלף להגיד לאדם יוסרו ויחננו
ויאמר וגו' * מאן הוא סניגורא אלין עובדן דבשרין דקיימי
עליה דבר נט צעתי דאלטריך ליה * ואי לא ישחכח עליה
סניגור' הא אשתחוב מן דינא לאסתלקא מן עלמא * בהסיא שעחא
כד איחי טביב בקולרא דמלכא עד דוקיף עיגוי קמא דחתיין לגביה
הרין דכחצין קמיה כלמה דעבד בהאי עלמא * וכל מה דאפיק מן
פומא ויהצ דינא על כלא זכחצין קמיה סה"ד * כי הנה יוצר הרים
וצורא רוח ומגיד לאדם מה שיחוו וגו' * והוא אודי עלייהו
מ"ס בגין דסוא עובדא דאיסו עביד בלקא וקיימא עליה לאסתדא
צום וקיימין לאסתדא עליה וכלהו נחתין ואחרשימו קמיה וקיימי
קמיה

פרשת שלח נשא מג

ולא מתעבדן מיניה עד שתתא דאחדן בהו בשהוא עלמא :
 ת"ח כל אינון מלין דעביד בר נש בהאי עלמ' כולשו זמינן קמיה
 ולא אבדן מיניה ובשעת' דמפקי ליה לקברא כלהו מתעבדן קמיה
 ותלת כרוזי מכריזי חד קמיה וחד מימינה וחד משמאליה ואמר
 דמ פלנייא דמריד במאריה * מריד לעילא מריד לתתא מריד
 במאריה * מריד לבסקודוי חמו עובדוי חמו מלוי טב לי' דלא אברי * עד
 דמטי לגבי קברא כלהו מתין אחרגון מדוכתייהו עליה ואמר ווי
 ווי דדא אחקבר בגוון * עובדוי ומלוי אקדמן ועאלין לקבר' וקיימי
 עליה דההוא גופא ורוחיה אזלא ושטט ומחאבל' על גופא * כיון
 דבר נש אחממר צבי קברי דומה קדים (ס"א קאים) ונפיק חחות
 ידיה לתתא צי דינא די ממנן על דינא דקבר' ותלת שרביטי דאשא
 בידייהו ודיינין רוחא וגופא כחדא * ווי על ההוא דינא ווי על
 עובדוי בשעת' דאיהו תפיה בקולרא דמלכ' ואחדן דיניה ואשהלים
 דלא אשתכח עליה סגודי' * סגטי' דמלכ' נחית וקאים קמיה
 לרגלוי וחד סייפא שנגא בידיה זקיף בר נש עינוי וחמי כחלי ביתא
 דמתלהטן באשא דזיוא מיניה * אדהכי חמי ליה קמיה כולי מלי
 עיינן לבזבזי אשא דלהיט קמיה דבר נש : הכי הוא ודאי דהא
 במה צבי נשא חמו מלאכ' בשוקא וקיימי קמיה ושאר צבי נשא לא
 חמאן ליה * ואי חימא הא כתיב עושה מלאכיו רוחות וגו'
 היך יכול לאתחזקה בארעא אלא מלה דא הא אוקמוה כיון דנחית
 אהלצם בגופא ואתחזי למאן דאתחזי בההוא לבוש' דאהלצם צים
 ואי לא לא יכיל למסבל ליה עלמ' ולא אתחזאה כל סכן וכל סכן האי
 דכל צבי עלמא לריבין ליה * תלת שיפיין בחרציה וכו' והא אוקמוה
 חבריא * כיון דחמי ליה אזדע כל גופא ורוחיה ולביה לא סכך
 בגין דאיהו מלכא דכל גופי' ורוחא דיליה אזלא בכל שיפי גופא
 ואשתאיל מנייהו כצר נש דאשתאיל מתצריה למחך לאחר אחרת
 בדין הוא אומר ווי על מה דעבר ולא מסנייא ליה אלא אי אקדים
 אסווחא דתשובה * עד לא מטא הסיא שעת' דחיל ההוא צר
 נש ובעי לאתמרדא ולא יכיל * כיון דחמי דלא יכיל הוא
 פתח עינוי ואית ליה לאסתכלא ציה ואסתכל ציה צעיינין פקיחין
 זבדין הוא מסיר גרמיה ונפשיה והסיא שעתא הוא עידן דדינא רצא
 דבר נש אחדן ציה בהאי עלמ' * ועס כל דא רוחא אזלא ושטט
 בכל שיפיין ואזדעזעא לכל סטרין וכל שיפי' גופא כלהו מזדעזען *
 בד מטא רוח' לכל שיפא ושיפי' ואשתאיל מניה נפול זועא על ההוא

שיפא

ותו כ
 סי' עני
 בדי שיכוי
 מוכיח
 וטה מעט
 אף שהיו
 צט להיות
 את ארונ
 למו חמיר
 כי יפליא
 וכ'לעיל
 יס' צר
 יל' קדושה
 פטי את ה'
 לאסתכלא
 א קארי
 יס ארפא
 א קמיהו
 יא חשינ
 זיל בעלמ'
 שאר צבי
 מתאספיה
 יכא ה' ד'
 שרו ויחנלו
 יין הקיימי
 תכת עליה
 ייא שעתא
 יין לגביה
 דאפיך מן
 זכר הרוח
 די עלייהו
 לאסתכלא
 יס וקיימי
 זיה

פרשת שלח נשא

פרש

שייפ' ורוחא אסתליק מניה ומיד מית סמו בייחא וכן בכלהו
 בין דמטי רוח' למיפק דהא אסתאיל מכו גופא כדון סכינתא לזוס זו לא
 קיימי עליה ומיד סרתא מן גופא * וז' * וולקיס דמאן דאחדב
 צה ווי לאינון חייביא דרחיקין מנה ולא אחדבדקין צה * וכמל' פ' ד'
 צי דינא אעבר צר נש כד נפיק מהאי עלמא * חד סהוא דינא ד' יסע
 עלאה דקאמרן כד נפיק רוח' מן גופא * וחד דינא כד עובדושה יאמר
 ומלוי אזלין קמיה וכרווי מכרוזי עלוי * וחד דינא כד עייל לקברת צה"י *
 וחד דינא דקברא * וחד דינא דחולעתא * וחד דינא דגיהנם * וחד דינא דמקו
 וחד דינא דרוח' דאזלא ושאט בעלמ' ולא אשכח אחר עד דיסתלימתא וצדעתא
 עובדוי ודאי סבעס עדנין יחלפון עלוי * בגין כך בעי צר נש כדווי צבעה
 איסו אשכח בהאי עלמ' לדקלא מן מאריה ולאסחכל' בכל יומא
 ויומי' בעובדוי וייחוב מנייסו קמי מאריה * כד אסתמל ד' *
 מלכ' באינון דינין דצר נש כד אשחלק מהאי עלמ' אקדים ואמר
 צרכי נפשי את' ס' פד דלא תפוק מעלמ' סתחא דאנא אשכחתי' בעול
 עם גופא * וכל קרבי את עם קדשו אחון שייפי דמסתתפא סרוג מוי
 צרוחא השתא דאשכחתי עמכון אקדימו לצרכא שמא קרי' שדמר הקצ"ו
 לא ימטי זמנ' דלא תיכלון לצרכא לים ולאודאס עליבו * ח"ת ימר ואז י
 איס כו יעלי' לגדור נדר נזיר דאקדים בהאי עלמ' לאתקדשא בואו על זה
 צקדושה דמאריה :

פרשת בהעלותך

מול פני סמורה יאירו שבעת הנרות * כחיבור אלהים
 נשמת אדם * לריך לראות תמיד שחש מאיר' נשמתו
 עתור' ומסלוח * וגוף האדם הוא כלורת סמורה * כי צמורה
 ופיו ג' בליטות של קנים יוצאות ושל מעלה קטנה משל תחתיה *
 בן האדם בליטת הרגלים * ובלוטת הידים * ובלוטת האזנים *
 והגוף שבו הלכ הוא גוף המורה * וגבהו של מורה ח"י עפקים
 להיינו ג' אמות כשיעור אדם בינוני * כמ"ס החוספת צמחכת
 שבת בפרק המלניע והמורה לריכה להיות מקשה דהיינו חיבור
 את' מור' על החיבור ואהבה לרעך כמור * עד ירכה עד פרסה
 בגדול ועד קטן וצוה יוצן מ"ס * ויעם כן אהרן אל מול פני המורה
 וגומר פרש"י להגיד שבתו של אהרן שלא שינה * וקשה מאי שבת
 הוא זה שלא עבר על צווי של הקצ"ה שייפא * או למה מגיד דוקא
 צמורה